1

Niemand komt naar Cressville om er te blijven. Mensen rijden erdoorheen, op weg naar hun werkelijke bestemming. Ze tanken er hun auto vol en als ze trek hebben halen ze misschien nog een broodje en kop koffie. Hooguit logeren ze er een nachtje in een motel, voordat ze hun route weer vervolgen. Ze gaan er niet wónen. Tenminste, als ze geluk hebben. Ik bedoel, zeg eens eerlijk. Heb je ooit iemand horen zeggen: van alle plaatsen op de wereld is Cressville dé plek waar ik nog weleens zou willen wonen? Ik betwijfel het. Ze noemen New York, waarschijnlijk. Een nogal voor de hand liggend antwoord. Parijs misschien, als je daarvan houdt. Of Kaapstad, Barcelona, Berlijn, Seoul, Buenos Aires, Londen, Sydney… Maar Cressville?

Sorry, ik dwaal af.

Op het eerste gezicht is Cressville het meest standaard stadje dat je je maar kunt voorstellen. Slaapverwekkend, bijna doods. Ik kan het weten, want ik heb helaas nogal wat vergelijkingsmateriaal. Jij en ik woonden in bruisende grote steden waar op elke straathoek wel wat gebeurt en je zelfs midden in de nacht nog naar de film kunt of een loempia kunt halen. We woonden in piepkleine afgelegen dorpjes zonder ook maar een supermarkt of een bakker. En zo ongeveer alles daartussenin. Sinds die dag,

iets meer dan een jaar geleden, kon ik ook Cressville aan dat veel te lange rijtje toevoegen.

Samenvatting: ik was niet enthousiast.

'Je gaat het er enorm naar je zin hebben, Lucie,' zei je toen je onze nieuwste verhuizing aankondigde. Je klapte erbij in je handen alsof je het tegen een klein kind had. 'Cressville is werkelijk geweldig.'

Dat zei jij trouwens over elke nieuwe plek waar we naartoe verhuisden.

'Hierna hoeven we nooit meer te verhuizen!'

Ook dát zei jij over elke nieuwe woonplaats.

'Je hebt er alles wat je nodig hebt…' zei je en je begon een lijstje op te sommen alsof je de toeristische website van Cressville uit je hoofd had geleerd: '…een klein winkelcentrum, een bioscoop, een middelbare school op fietsafstand, een bibliotheek…'

Ik onderdrukte een geeuw terwijl we in slakkengang door de straten van Cressville reden, op zoek naar de onze. Augusta Drive. Jij gebruikt graag een papieren kaart om de route te bepalen in plaats van Google Maps, zoals normale mensen doen. Dat vind jij 'avontuurlijk'.

Ik vond het vooral onhandig.

'Kijk nou toch eens,' riep je uit. 'Het is hier zo netjes en mooi. Vind je niet?'

Ik fronste mijn wenkbrauwen. Het was netjes, absoluut, maar mooi? Alle huizen leken op elkaar. Veel pasteltinten. Zachtroze, wit, lichtblauw. De kleuren van snoepwinkeltjes. Kleuren waar jij een hekel aan had. Tenminste, dat dacht ik. De huizen zagen er pasgeschilderd en goed onderhouden uit, net als de gazons. Idioot groen en strak geschoren, zonder ook maar een verdwaald blaadje erop. Alsof iedereen hier elke dag zijn gras maaide en alle bladeren opruimde. Misschien hadden ze hier een speciale voortuinpolitie en kreeg je een boete als je je niet aan de voortuinregels

hield. Of, en dat is een stuk waarschijnlijker, waren de mensen in Cressville gewoon bang voor wat de buren zouden denken, net zoals in elk ander middelgroot stadje waar we ooit hebben gewoond. Ik grinnikte.

'Zie je wel, het valt best mee.' Ik hoorde de hoopvolle klank in jouw stem en wierp een blik opzij. Ik snapte dat je wilde dat ik net zo reageerde als jij.

'Je hebt gelijk, mam,' zei ik om je een plezier te doen. 'Het valt best mee.'

Je glimlachte opgelucht, trapte op de rem en zette vervolgens de auto aan de kant. 'Ik ga even iemand de weg vragen.' Je grijnsde toen je mijn veelbetekenende blik zag. 'Ja, ja, ik weet het. Anders kan het nog uren duren. Kom je of blijf je liever wachten?'

'Ik ga met je mee,' zei ik, als de welwillende dochter die ik was. Of kon zijn. Ik stapte uit de auto. 'Waar wil je naartoe? De apotheek?' Ik wees op het groene bord. *McAlister*, stond erop. En ook: *Keelpijn? U weet waar u moet zijn!*

'Dat lijkt me een uitstekend idee,' zei je blij.

Wat ik had aangezien voor apotheek bleek in feite een winkel. De schappen waren goedgevuld. Of misschien is volgepropt een beter woord. Pakken luiers, enorme flessen hoestdrank, bergen medicijnen maar ook pannen, theedoeken en kaarsen lagen op de planken. Ik zag melk, worst en sap in de koeling, kauwgom, pepermuntjes en chocoladerepen bij de kassa en in de hoek stond zelfs een verdwaalde paspop, gehuld in een halloweenkostuum. Ik kreeg de indruk dat er weinig dingen waren die in deze min of meer georganiseerde chaos níét verkocht werden.

De meneer achter de balie droeg een geruit overhemd met korte mouwen en was precies wat je zou verwachten in een stadje waar zelden toeristen komen: belachelijk aardig en extreem hulpvaardig. 'Augusta Drive 273, natuurlijk weet ik waar dat is! U rijdt deze straat uit en dan is het het tweede blok aan uw rechterhand. Wit huis, rode deur.'

Wit huis, rode deur. Maar natuurlijk.

'Bedankt,' zei je.

'Kan niet missen.'

Hoeveel kan een mens glimlachen in vijf minuten?

'Ik ben trouwens Hedwig Roe,' zei je en vervolgens wees je op mij. 'Dit is Lucie, mijn dochter. Wij komen hier wonen.'

'Welkom,' zei hij, verrast en zo mogelijk nóg vrolijker. 'Mijn naam is David McAlister.' Hij keek mij aan en zei: 'Jij gaat dan vast naar Cressville High School.'

Ik knikte.

Hij straalde gewoon en riep toen: 'Jo? Jo! Kom eens hier?' En dan, iets zachter, weer tegen ons: 'Jo is mijn dochter.'

Van achter een stapel dozen verscheen een meisje van ongeveer mijn leeftijd. De zilveren armbandjes om haar dunne polsen rinkelden terwijl ze zich dwars door alle rommel een weg baande naar de balie.

'Wat is er, pap?' vroeg ze, maar ze keek mij recht aan. Haar lichtgroene ogen werden omrand door de dikste en donkerste oogmake-up die ik ooit had gezien en die zelfs de hardcore *goths* in New York City zou doen verbleken. 'Heb je hulp nodig?'

'Jo, zeg eens gedag tegen mevrouw Roe en haar dochter Lucie,' zei meneer McAlister. 'Zij hebben het huis van mevrouw Horowitz gekocht.'

'Dag mevrouw Roe,' zei Jo beleefd maar zonder haar blik van mij af te wenden. 'Hoi Lucie.' Haar blik deed me denken aan die van een straatkat. Alert, een beetje behoedzaam. Zeker geen allemansvriend.

Meneer McAlister zei, weer tegen mijn moeder: 'Mevrouw Horowitz is een tijdje terug overleden. Drieënnegentig jaar geworden.'

'Mooie leeftijd,' zei mijn moeder.

Daar was meneer McAlister het blijkbaar ontzettend mee eens, want hij

wendde zich af van Jo en mij en praatte alleen met jou verder.

Ik zuchtte. Dit zou weleens lang kunnen gaan duren. Jij bent gek op praten met vreemden. Ik was moe en hongerig en ik wilde naar huis. Of in elk geval naar het huis van mevrouw Horowitz.

'Ga je ook naar Cressville High?' vroeg Jo. Ze blies de haren van haar net iets te lange pony uit haar gezicht.

Ik knikte.

'Wat een feest,' zei ze.

Bespeurde ik enig sarcasme in haar stem? Ik wist het niet zeker, dus ik knikte nog maar eens.

'Zijn jullie met z'n tweeën? Jij en je moeder?'

'Ja,' zei ik.

Jo floot tussen haar tanden. 'Lekker veel plek voor twee personen, in dat huis van die ouwe Horowitz. Het is best groot daar,' zei ze en ze voegde er in een adem aan toe: 'Heb je geen vader?'

'Ik weet niet wie mijn vader is,' zei ik.

'Aha.'

'Ik weet niet eens zeker of mijn moeder weet wie mijn vader is.'

Jo lachte verrast en keek naar jou. Ik volgde haar blik en probeerde jou door haar ogen te zien. Je droeg een voor jouw doen behoorlijk bescheiden felblauw gewaad. In je oren hingen lange oorbellen met glimmende rode stenen. Vandaag geen bloemen in je haar en geen overdreven kettingen, of zelfgemaakte armbanden. Hoewel Jo me geen type leek dat oordeelde over iemands uiterlijk was ik stiekem opgelucht dat je je vandaag niet nóg opvallender had uitgedost. 'Ze is knap,' constateerde Jo. 'Je moeder.'

Ik haalde mijn schouders op. Jouw schoonheid was geen nieuws voor mij.

‘Je lijkt op haar,’ zei Jo en ze kneep haar kattenogen samen.

‘Vind je?’ vroeg ik.

Ze haalde haar schouders op. ‘Hoe oud ben je?’

‘Vijftien,’ zei ik.

‘Dan zijn we even oud,’ zei ze.

‘Ik ga eens kijken of het me lukt om mijn moeder los te weken van jouw vader,’ zei ik en ik zuchtte. ‘Ze is gek op nieuwe mensen ontmoeten.’

‘Wat verschrikkelijk,’ zei Jo opgewekt en ik mocht haar meteen. ‘Ik ga maar weer eens aan de slag. Die dozen ruimen zichzelf niet uit.’

‘Nee, ik vrees dat die uitvinding nog op zich laat wachten,’ zei ik.

Jo trok vragend een wenkbrauw op.

‘Zelfuitruimende dozen bedoel ik.’ Ik wierp een blik op de rommel achter haar. ‘Sterkte daarmee.’

Ze lachte.